

Posebnost Banjaluke su ljudi u ovom gradu

23/02/2012 20:02 by Administrator

Upoznajte Njemicu Juliane Rahn, Engleza Johna Teasdale Smitha, Ā panca Nestora Ruiza Francuskinju Berengere Dambrine i proĀ•itajte o njihovim iskustvima u Banjaluci. Posljednjih godina u Banjaluku dolazi sve veĀ•i broj stranaca, traĀ•eĀ•i u njoj ono Ā•to ne mogu naĀ•i u zemlji iz koje dolaze. Neki od njih su se u ovom gradu nastanili i veĀ• godinama Ā•ive u gradu na Vrbasu, otkrivajuĀ•i nepisana pravila po kojima ovaj grad funkcioniĀ•e.

Sreli smo neke od tih ljudi i pitali smo ih o tome kako su doĀ•li u ovaj grad, kakva su im iskustva i po Ā•emu smatraju da je Banjaluka posebna te su se odluĀ•ili nastaniti baĀ•i u njoj. Kad je rijeĀ• o onome Ā•to je najposebnije u ovom gradu, sagovornici BUKA istiĀ•u da su to upravo ljudi, odnosno BanjaluĀ•ani koji su spremni na druĀ•enje i otvoreni za prijateljstvo sa ljudima koji su iz dalekih zemalja doĀ•li u ovaj grad.

Upoznajte Njemicu Juliane Rahn, Engleza Johna Teasdale Smitha, Ā panca Nestora Ruiza Francuskinju Berengere Dambrine i proĀ•itajte o njihovim iskustvima u Banjaluci.

Njemica Juliane Rahn u Banjaluku je doĀ•ila jer je dobila stipendiju od Robert Bosch Foundation i u Gradskom pozoriĀ•tu Jazavac u Banjaluci radi kao kulturni menadĀ•er. Kako je studirala dramaturgiju, bila je jako zainteresovana za rad u ovoj instituciji. Nije htjela raditi u NjemaĀ•koj, jer je viĀ•e zainteresovana za interkulturalnu saradnju, pa kad je vidjela aplikaciju za Jazavac, Ā•to je bilo toĀ•e. U Banjaluku je doĀ•ila u avgustu proĀ•le godine.

Juliane Rahn nam je rekla da je i ranije bila u Bosni i Hercegovini, u Sarajevu, i da je poslije te posjete bila zainteresovana da vidi kako ovdje ljudi rade u oblasti kulture, pa je zbog toga doĀ•ila u Banjaluku, a ovo je njeno iskustvo...

Ā•Ovo je regija koju baĀ•i ne poznajem i zbog toga sam aplicirala za dolazak ovdje, jer to mi je bila Ā•ansa da otkrijem neĀ•to novo. Moram da priznam da je slika koju sam imala o Bosni i Hercegovini bila ona koju sam imala o Sarajevu i kad sam doĀ•ila u Banjaluku, bilo je mnogo drugaĀ•ije, jer ovdje se viĀ•e osjeti uticaj Srbije i to je otprilike bila moja prva impresija o ovom gradu. Iako u Jazavcu imam jako dobar tim, brzo sam uvidjela da je u Banjaluci teĀ•ko saraĀ•ivati sa mnogim ljudima. To mi je bio problem, jer u njemaĀ•kim pozoriĀ•tima nisam htjela raditi zbog takve hijerarhije, a kad sam doĀ•ila ovdje upoznala sam joĀ•i jaĀ•u hijerarhiju, jer u radu svakodnevno nailazite na mnoge prepreke i morate paziti ko je u kakvim odnosima sa nekim drugim, Ā•to je iritirajuĀ•e, rekla je Rahn za BUKU. Ā

Ljudi bi trebali biti otvoreniji

Objasnila je da ju je takav odnos meĀ•u ljudima u Banjaluci razoĀ•arao, jer je na poĀ•etku idealizovala svoj rad ovdje i bila je ushiĀ•ena zbog timskog rada.

Ā•Na poĀ•etku mi je bilo jako teĀ•ko upravo zbog te predstave koju sam imala o gradu, ali poslije izvjesnog vremena upoznala sam jako interesantne ljude i Ā•ivot ovdje mi je bio mnogo lakĀ•i i mogu reĀ•i da zaista nije bitno gdje ste ukoliko upoznajete zanimljive ljude. Prije dolaska u ovaj grad, o Banjaluci sam mislila kao o velikom gradu i da Ā•u se u njemu zbog velikog broja stanovnika lako snaĀ•i, bar je tako u gradovima u NjemaĀ•koj koji su sliĀ•ne veliĀ•ine kao Banjaluka, ali ipak nije bilo tako. Brzo sam uvidjela da je u Banjaluci Ā•ivot organizovan kao u malom gradiĀ•tu, iako je grad kao grad mnogo veĀ•i. U njoj ljudi nisu spremni na eksperimentisanje, grad je jako centralizovan, ljudi su uljuljkani u svoje svakodnevnicu i mladi se sa prijateljima sastaju samo na kafama. Naravno, i ja sve to radim, ali za veĀ•i grad, ljudi bi trebali biti otvorenijiĀ•e, istakla je Rahn.

Rekla nam je da se jako brzo sprijateljila sa ljudima sa kojima dijeli sliĀ•ne ideje o radu, jer takvih ljudi u Banjaluci nema mnogo i ti ljudi su viĀ•e zainteresovani za upoznavanje. Rahn je odluĀ•ila da Ā•e u Banjaluci ostati do isteka stipendije,

a to je do avgusta ove godine. Iako ima priliku da produži boravak na još jednu godinu, ipak je odlučila da se vrati u Njemačku, ali se nada da će i dalje raditi sa umjetnicima sa ovih prostora i da će se na taj način ostvariti uspješna saradnja. A ta je doprinijelo takvoj odluci?

—Dosta toga sam upoznala u Banjaluci, naravno ne sve, to je nemoguće, ali bojim se kad bih ostala ovdje i dvije ili tri godine da se ništa ne bi promijenilo i to je jedan od razloga zašto sam odlučila da u ovom gradu ostanem još godinu dana. Na neki način, možda odlazim kad mi je najbolje, ali ono što bih rekla da je prevagnulo u odluci da ne ostanem duže jeste politička situacija u zemlji u kojoj je prisutan nacionalizam, objasnila je ona.

Englez John Teasdale Smith u Banjaluku je došao prije otprilike godinu dana da bi u ovom gradu proveo što više vremena, a razlog je, kako nam kaže, njegova djevojka Tijana.

—Ovdje mi se sviđaju ljudi i kultura, a naročito bih izdvojio ljetno vrijeme uz Vrbas, iskreno da vam kažem, nema mnogo stvari koje mi se ne sviđaju. Kad bih izdvajao, rekao bih da mi nedostaje internacionalna hrana i punk i rock scena. Većina ljudi ovdje je veoma prijateljski raspoložena prema meni, uzimaju u obzir da sam Englez, rekao je John za BUKU.

Dodao je ono što većina ljudi koji dođu u Banjaluku primijeti, a to je da su djevojke iz Banjaluke jako lijepe.

Španac Nestor Ruiz zbog poslovnih i privatnih razloga već tri godine živi u Banjaluci, a dvije godine ranije povremeno je dolazio u ovaj grad.

—Moja tadašnja djevojka je živjela u Banjaluci, pa sam došao zbog nje, a uz to dobio sam volonterski posao u 'Centru za zaštitu životne sredine', a kasnije sam se uključio i u rad udruženja građana 'Zdravo da ste', gdje sam vodio kurseve španskog jezika i bio u organizaciji kulturnih događanja.

Nestor je rekao da je Banjaluka jedno lijepo mjesto za život, da grad ima dobru lokaciju i veličinu. Pored toga, ima divnu prirodu i brda oko grada, klima je jako ugodna, a ljudi su opušteniji i veseli, samo tim ljudima nedostaje građanska svjesnost i uključenoost.

—Ovdje se ljudi često žale da nema dovoljno kulturnih događaja, a kad se nešto organizuje, na ta događanja dođe jako mali broj ljudi, koji i kad dođu ne žele da učestvuju, a uvijek su svi spremni za nekonstruktivnu kritiku. Banjaluka ima prednosti i mane kao bilo koji drugi srednji grad, sve je blizu, tempo je opušten, život je jeftiniji, ali, naravno, ovdje nedostaje mnogo toga. Prije svega mislim na kulturu, administraciju, zdravstvo, pa se zbog toga često mora putovati u većte gradove iz okruženja. No, specifičnost Banjaluke je što je blizu većih gradova poput Beograda, Zagreba, Sarajeva, ali i blizu mora, rekao je Nestor za BUKU.

Kad je riječ o prednostima Banjaluke, Ruiz je rekao da je grad stvarno dobar za korištenje bicikla kao prevoznog sredstva i ukoliko bi se na ovom segmentu još radilo, Banjaluka bi mogla postati pravi raj za bicikliste i tako pružiti primjer jednog održivog grada. Kad smo ga pitali šta misli o ekonomskoj situaciji, Nestor je rekao da je upoznat sa činjenicom da Banjalučani teško mogu naći posao, a da se odgovor na takvu situaciju možda može naći u samoinicijativi i samozaposlenju.

Pitali smo Nestora da li mu je bilo teško naći smještaj u ovom gradu, na šta nam je on odgovorio da jeste, pogotovo zbog toga što je stranac i da je, kao i u svakom segmentu života ovdje, potrebno imati neko lično poznanstvo ili preporuku da bi se našao stan.

On tvrdi da ekonomski život u ovom gradu, ukoliko ga sagledamo u potpunosti, i nije toliko loš, koliko se misli, i da je on na neki način bolji nego u drugim bh. gradovima, a kad je u pitanju socijalni život u ovom gradu, situacija je dobra, jer su Banjalučani društveni, veseli i otvoreni do nekih granica.

Banjaluci nedostaje različitost

â€ŽIpak, u ovom gradu nedostaje različitost, nedostaju mjesta koja nisu prosječna, jer je ljudima koji su malo drugačiji teško naći zanimljive aktivnosti. Ljudi su, kao što sam rekao, otvoreni i veseli, pa se u Banjaluci može naći dosta poznanika, ali jednom strancu teško je naći prijatelje, jer ljudi ne pokazuju želju da sklapaju nova prijateljstva, ispričao nam je Nestor.

Na kraju nam je rekao da bi volio da se preseli u neki veći grad u regionu gdje ima više kulturnih dešavanja. Priznaje da sanja o povratku u Banjalu, ali je zbog posla vjerovatno morati još malo ostati u Banjaluci.

Kao posljednju sagovornicu BUKE u ovom tekstu upoznajte Francuskinju Berengere Dambrine koja je u Banjaluci najduže, jer u ovaj grad je došla 2003. godine. Prije toga provela je devet mjeseci u Beogradu kao lektorka na Filološkom fakultetu, gdje je radila u okviru prakse u Francuskom kulturnom centru u Beogradu. Kad je završila praksu, odlučila je da potraži posao u regiji, jer je željela da ostane na Balkanu. Igrom slučaja, Francuski kulturni centar u Banjaluci tražio je novog koordinatora, pa je aplicirala za ovo mjesto. Dobila je posao, došla u Banjaluku i ostala do danas. Berengere Dambrine nam je pričala o svojim ličnim iskustvima u Banjaluci, napominjući da je to njeno lično mišljenje i da ne predstavlja stav institucije u kojoj radi.

â€ŽKad sam dobila posao rekli su mi 'ah, ah, onda si još uvijek kod nas' i to mi je bilo zbunjujuće, jer Banjaluka je grad u Bosni i Hercegovini, a ja do tada nisam ni čula da postoji Republika Srpska, a još više me je začudilo da moji studenti ne znaju da je Banjaluka grad u Bosni i Hercegovini, a ne u Srbiji. Naravno, tek sam kasnije shvatila da je ona rečenica na početku bila alijava. Iako je to bila alija, to donekle pokazuje nefunkcionalnost države, rekla je za BUKU Berengere.

Kad je riječ o Banjaluci, građani ovog grada kao njegovu posebnost ističu zelenilo, gradske parkove, Gospodsku ulicu, tvrđavu Kastel, pa smo pitali Berengere po čemu je njoj grad na Vrbasu poseban.

Berengere kaže da u Banjaluci ima dobrih ljudi koji čine grad dobrim mjestom za život i upravo zahvaljujući njima, mogla bi reći da joj je Banjaluka posebna. Kad je riječ o prednostima i manama života u Banjaluci, Berengere kaže da joj se čini da su one ambivalentne, jer nešto što je prednost može da bude i mana, i obrnuto.

â€ŽOpuštenost ljudi ovdje može da se smatra kao prednost, jer oni nisu napeti, uživaju u svakom trenutku, nemaju previše stresa, sve ide svojim ritmom bez forsiranja, ljudi provode više vremena sa porodicom i sa prijateljima nego na Zapadu, a opet sa druge strane kao mane bi se moglo navesti da su lijeni, pasivni, sve dozvoljavaju kao ovce, samo čute, samo gledaju kako život prolazi i ne rade ništa aktivno. Voljela bih da ljudi ovdje, a posebno mladi ljudi, pokazuju više interesa i budu aktivniji što se tiče kulturnog života, ali i ne samo te oblasti, već treba da se civilno društvo probudi i na taj način poboljšaju svoj svakodnevni život, istakla je Berengere.

Mnogim ljudima, posebno onim mladim u Banjaluci i uopšte u BiH, jako je teško naći posao, a malo je onih koji se mogu odvojiti od roditelja i započeti samostalni život. S druge strane, kaže Berengere, zajedničkim životom sa roditeljima na neki način se održava porodična solidarnost, a takav način života u mojoj zemlji je rijetkost.

Zanimalo nas je i njeno mišljenje o ekonomskoj situaciji u zemlji u kojoj živi već skoro deset godina.

â€ŽKad je riječ o ekonomskoj situaciji, ona nije baš najbolja, a žalost ovih vremena je da se skoro svaki dan otvori nova kladionica, kojih sad ima na svakom ćošku. Ljudi tako sanjaju o brzom bogaćenju bez rada i truda. Ne razumijem zašto država to dozvoljava, jer tako prodaju ljudima san, bacaju im pijesak u oči. To je po meni vidljiv znak da je ekonomija države bolesna. Ovdje zaista ima mnogo potencijala i bilo bi moguće stvoriti atmosferu u kojoj bi bilo zapošljavanje i gdje bi svi bili zadovoljni, samo je potrebno da se radi na tome, rekla je Berengere.

KaÅ¾e da joj nije bilo teÅ¾ko uklopiti se u sredinu, da je stekla drage prijatelje, ali joj je joÅ¡ uvijek interesantno kako ljudi ovdje reaguju na neke njene postupke. Pitali smo ju o Å•emu je rijeÅ•...

â€žU svakom sluÅ•aju, nezavisna sam osoba i dobro mi je i kad imam mali krug prijatelja. Shvatila sam da je ovdje obiÅ•aj da se izlazi sa druÅ¡tvom i da ljudi, na primjer u kino ili pozoriÅ¡te, neÅ¾e da idu sami, Å¡to je meni totalno svejedno. Navikla sam da idem gdje Å¾elim i kako Å¾elim, da sjedim sama u kafiÄšu Å•itajuÄši knjigu i veoma mi je prijatno. MeÅ•utim, drugi ljudi me gledaju kao da sam luda ili misle da sam tuÅ¾na i usamljena, Å¡to nisam. Samo ponekad volim biti sama, a u Francuskoj je sasvim normalno sam izaÄšiâ€œ, objasnila je.

Kao negativnu stranu grada Berengere navodi ruÅ¡enje jedne od najstarijih i najljepÅ¡ih dÅ¾amija u Bosni i Hercegovini koja se sad uspješno renovira iÂ Berengere jedva Å•eka da vidi kako Å¾e ona izgledati kad se zavrÅ¡i rekonstrukcija.

â€žU Banjaluci kao u svakom velikom gradu ima dosta grafita na zidovima, ali ono Å¡to banjaluÅ•ke grafite odvaja od atinskih ili beogradskih, jeste to Å¡to oni nisu umjetniÅ•ki veÄš nacionalistiÅ•ki. Omladina u ovom gradu viÅ¡e voli da popije kafu ili pivo nego da uÅ•estvuje u bilo kojim drugim aktivnostima, a u gradu se ne Å•uva arhitektonsko naslijeÄš kao Å¡to su stare banjaluÅ•ke kuÄše sa dvoriÅ¡tima, veÄš se odluÅ•uje na graÄšenje staklenih, betonskih zgrada koje nemaju nikakav Å¡armâ€œ, dodaje ona.

Za kraj smo ju pitali da li Å¾e i dalje ostati da Å¾ivi u Banjaluci, na Å¡to nam je odgovorila da joj je ovdje joÅ¡ uvijek dobro, da ima zanimljiv posao, druÅ¡tvo koje joj odgovara, a interesantne aktivnosti uvijek moÅ¾e naÄši, pa joj nije dosadno. Iako nije mislila da Å¾e tako dugo ostati u Banjaluci, ipak za sad sa svojim momkom ostaje ovdje, jer Å¾ivot u Banjaluci je njen mali â€žliÅ•ni izazovâ€œ.

Autor: [Maja IsoviÄš](#)

Izvor vijesti: 6yka.com